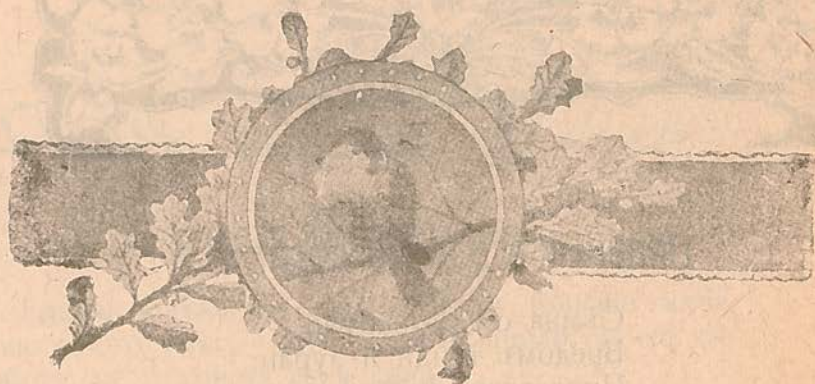

ЗЛАТНА ЕСЕНЬ.

Стихотворение въ проза.

Златни листа, златно поле.... Златни ласки на за-
лѣзващото слънце. Небето оловно-сиво, надвиснало
надъ полето. И хубаво, и тжжно, тжжно по неволя.
Има ли още отъ тия ясни дни?... Ще видимъ ли от-
ново слънцето радостно да грѣйне? Ще чуемъ ли ра-
достната пѣсенъ на полската чучулига въ лазурното
небе?...

Не, лѣтото умира.

Сѣкашъ погребална пѣсенъ пѣе вѣтърътъ въ го-
рата. И тѣзи ласки сж прощалната пѣлувка съ майка-
та земя. Скоро мъгли ще плъзнатъ по неравната у-
гарь, ще обвиятъ планината, полето и гората съ сиво
пепелявъ вуалъ, вуалътъ на есенята, — и тя ще за-
плаче съ горещи сълзи надъ обвитата съ мъгли земя.

Златна есенъ, златни листа — послѣдния въздишка
на младостта!

Здравка Михайлова.

